

Lagterne for de øvrige Forsendelser. Det hidrører derfra, at alle Lagter her i Landet ere satte tidligere, end den almindelige Postforening satte sine Lagter, og derfor ere de komne i et væsentligt Misforhold dertil. Naar dette Misforhold, som jeg erkjender, er tilstede, ikke tidligere er hævet, er det, fordi der skal en Lov dertil, og jeg tvivler jo ikke paa, at den Tid ikke kan være fjern, da der er flere Punkter i vor Postlovgivning. — det ærede Medlem nævnte ogsaa et andet Punkt, nemlig Forsendelse af Pengebreve — der kunne trænge til en Revision og Forandring, hvorfor det vil være ønskeligt at samle dem under Et. Noget Betænkelighed har jeg haft ved at røre ved denne Sag, fordi jeg ikke har den stærke Tillid, som det ærede Medlem har, til, at en Nedsættelse af Lagterne, en Billiggjørelse af Forsendelserne vil forsøge Antallet af Forsendelserne i den Grad, at den ikke skulde frembringe en Mindreindtægt paa Postvæsenets Konto, og der har været særlig Grund til at holde paa de Indtægter, man har i de Naringer, hvor Postudviklingen er foregaaet saa stærkt, og hvor Udgifterne ved de Foranstaltninger, der ere trufne, have været meget betydeligere end tidligere. Naar jeg skulde sige Noget til Fordel for Bibeholdelsen af de nuværende Lagter for Brevkort, er det det, at Postvæsenet har afkurtat den samme Udgift ved Forsendelsen og Omdelingen af Brevkort, som det har ved Brevene, og naar jeg skulde give en Antydning af et Bevis for Berettigelsen af min Frygt for, at Nedsættelsen af Lagterne paa Brevkortene vil medføre betydelige Tab, er det den, at siden Indførelsen af Brevkort i Preussen er en Sjettedel af hele Korrespondancen gaaet over paa Brevkortene. Jeg tvivler ikke om, at en stor Del af den merkantile Korrespondance her i Landet vil gaa over paa Brevkortene, saasnart Lagterne blive nedsatte som antydtes af det ærede Medlem. Jeg erkjender imidlertid, at det er en Sag, der fortjener Overveielse, og denne skal finde Sted. Jeg ansøger kun de Grunde, der hidtil have været tilstede for at afholde Ministeren fra at foretage Noget, som man maatte frygte for kunde formindste Postvæsenets Indtægter paa samme Tid, der stilles saa store Krav til det. Jeg erkjender ligeledes, at det er uheldigt, at Lagterne for de store Pengesendelser her i Landet ere saadanne, at de Indtægter, som Postvæsenet i Virkeligheden har gennem disse Forsendelser, gaa over paa Assurancekompagnier paa fremmede Steder. Dgsaa i den Henseende vil jeg være betænkt paa at tage Forholdsregler igennem Lov; men jeg skal dertil sige, at jeg ikke tror, at det vil være heldigt i saa Tilfælde at sætte bestemte Lagter for disse Forsendelser, thi det vil kun fremkalde Konkurrence fra de paa-gjældende Assuranceelskabers Side, som vil gjøre, at vi komme til at staa, som vi nu staa, de ville assurere lidt billigere, fordi, som det ærede Med-

lem sagde, hvad jeg antager er fuldstændig korrekt, Forsendelserne her i Landet ere overordentlig sikre. Hvis man skulde skride til en Forandring her, tror jeg, det vilde være det Rigtigste at overlade Administrationen at sætte Lagten for Forsendelserne saaledes, at man var istand til at gjøre Underbud, naar det var nødvendigt. Det, at man havde en saadan Udkomst, vilde maasse ogsaa have til Følge, at Assuranceelskaberne ikke ville være saa villige til at forsøge en Konkurrence, som, naar de vidste, at man var bunden til bestemte Summer og bestemte Lagter.

Det ærede Medlem fra Hjørring (Haueræslev) omtalte med særlig Varme Nødvendigheden af en Forbedring af Frederikshavns Havn. Det ærede Medlem vil ikke være uvillende om, at min Betragtning af Bigtigheden af denne Havn gaar i samme Retning som hans Udtalelser. Jeg tillægger den meget stor Betydning, og jeg har lagt al den Bægt paa mine Udtalelser i saa Henseende, som jeg har formaaet. Det er jo imidlertid meget betydelige Beføstninger, der ere forbundne med den store Udvidelse af Havnen ikke alene til Krafthavn, men tillige til Lilleslugtshavn, som Ministeriet har foreslaaet, og det er derfor ikke underligt, om det andet Thing og formodentlig ogsaa dette ærede Thing vil overveie denne Sag og se nøie til, om det ogsaa er nødvendigt at skride til saa store Arbejder, som man har foreslaaet, eller om det, man kan forlange af en Nation, for at sikre Skibsfarten i det Hele taget, bør medføre saa store Krav som dem, man har stillet her. Det vil nemlig vides, at en stor Del af Beføstningerne, ja en overordentlig væsentlig Del deraf, bliver gjort ikke for at fremme Skibsfarten direkte, men for at sikre Skibene et Tilflugtssted i paa kommende Tilfælde, og ihvormegen Betydning man end kan tillægge det, har det dog langtfra den Betydning, at Skibe, der ere stedte i Havsnød, i Nøgen kunne frelses ved et eller andet enkelt Havnearlæg. Det er nemlig en feil Opfattelse, naar man tror, at Skibe, der ere stedte i Havsnød, ville kunne komme ind netop til det Sted, hvor Havnen ligger. I visse Tilfælde ville de jo nok kunne gjøre det, naar de befinde sig i en saadan Nærhed af Havnen, at denne vil kunne beseiles af dem, men i de allerfleste Tilfælde vil Forholdet være det, at det Skib, der er bestemt til Undergang, vil strande; naar det ikke befinder sig i en temmelig umiddelbar Nærhed af Tilflugtsstedet, vil det gaa sin Skjæbne imøde og ikke undgaa den. Men som Tilflugtshavn vil Frederikshavns Havn faae Betydning, navnlig i Vintertiden. Efter som man nu forcerer Skibsfarten ogsaa ind i den vanskelige Tid, vil det ikke sjældent være Tilfældet, at Skibe, der skulle til Østersøen eller overhovedet beseile Skattegat, ville vove sig derind paa en saadan Tid, hvor de udsætte sig for Faren ved Is, og under saadanne Forhold vil det være en væsentlig Ve-